

פרשת מצורע

והדוה בנדתה והזב את זובו לזכר ולנקבה (טו, לג)

איתא בגמרא (שבת סד, ב) תניא והדוה בנדתה, זקנים הראשונים היו אומרים שלא תכחול ולא תפקוס ולא תתקשט בבגדי צבעונין, כלומר שצריכה להיות מנוודה ומרוקחת מבעלה למען לא יכשל בה ח"ו, עד שבא ר"ע ולימד א"כ אתה מגנה על בעלה ונמצא בעלה מגרשה, אלא מה ת"ל והדוה בנדתה, בנדתה תהא עד שתבוא במים. ויש להבין מדוע לא חששו הזקנים הראשונים שמא יגרשנה.

וי"ל דכל חד לשיטתייהו אזלי, דאפשר דזקנים הראשונים הללו הינם ב"ש וב"ה (ע"ש שמאי הזקן, והלל הזקן), ולשיטתם שייך שפיר לומר שלא תכחול וכו' ואין חשש שמא בעלה עלול לגרשה, שהרי לדעתם אסור לו לאדם לגרש את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה וכיו"ב, וכדתנן (גיטין צ, א) ב"ש אומרים לא יגרש אדם את אשתו א"כ מצא בה דבר ערוה וכו', וב"ה אומרים אפילו הקדיחה תבשילו וכו'. אבל ר"ע לשיטתיה אזיל שם במשנה דאפילו מצא אחרת נאה הימנה מותר לו לגרש את אשתו, וא"כ אם לא תתקשט הרי אתה מגנה אותה על בעלה והוא עלול לגרשה על דבר פעוט כגון זה, ולכן מותרת להתקשט לדעת ר"ע.

מקור: ילקוט האורים